

Zahribški stric.

Pež je lil curkoma z neba, kakor da bi ga bil sveti Elija z vreče zlival. V farnem zvoniku so milo peli zvonovi, zdelo se mi je celo — če se ne motim, da še lepše kakor oni „zagorski zvonovi“ v narodni pesmi. Spremljali so zopet enega človeka v naročaj materi zemlji, ki si je po večletnem bivanju med svojimi brati, Evinimi sinovi, izvolil boljši del. Proti cerkvi je korakala kljub silni plohi velika množica ljudi za lepo ozaljšano krsto, katero so nesli štirje mladeniči v črnih oblekah. Takoj za krsto so šli otroci pod nadzorstvom gospoda učitelja. Nekako zamišljeni so korakali otroci za krsto, in dober opazovalec bi bil opazil, da je marsikateremu kanila debela solza iz očesa. Vsak je držal v roki molek in tiho z ustnicama šepetal. Ko so prišli na pokopališče in je zdrknila krsta v hladni grob, se zberó otroci okrog gospoda učitelja in zapojó pokojniku zadnji pozdrav, „nad zvezdami!“ Dolgo so potem še stali otroci okrog gomile, ki jim je zakrivala najdražjega dobrotnika in ljubitelja. Slednjič se žalostno razidejo.

Kdo je bil ta pokojnik, za katerim so otroci tako bridko žalovali? Otroci so ga klicali s preprostim — kmetskim imenom „Zahribški stric“. Otroci v našem kraju imajo sploh navado imenovati vsakega odraslega človeka „stric“. Zahribški stric je bil kmet, pa ne takšen kakor navaden slovenski kmet. Njega ni trlo siromaštvo, kakor je na kmetih navada. Srečo si je bil šel namreč iskat v Ameriko, kjer jo je tudi našel, in se vrnil bogat v svojo staro domovino. Ker je bil samec, je staro posestvo prodal in se naselil v mali na novo narejeni hišici kraj vasi za nizkim hribcem. Zato se ga je prijelo ime „Zahribški“...

Njegova prva skrb v spomladi je bila, zasaditi okoli nove hišice mlada drevesca, da bi imel kdaj lep vrt, kjer bi rastlo lepo drevje in rodilo dober sad. Zakaj zdaj je stala mala hišica še na samem brez drevja. Zasadil pa je drevesca tako le: V prvo vrsto jablana rudeče barve, v drugo vrsto so prišla bela oziroma rumena. V tretji in četrti vrsti so bile hruške različnih

vrst, in slednjič v peti vrsti je bilo različno drevje kakor češplje, češnje, orehi in tudi kaka breskev vmes. Na vsakem koncu hiše si je zasadil vinsko trto, da bi mu dajala domačo kapljico, če tudi malo bolj kislo, pa to nič ne dé. Vso pomlad je imel Zahribški stric obilo dela z zasajevanjem mladega zaroda.

V nekoliko letih se je pokazalo, da je Zahribški stric spreten vrtnar, ki ne ume samo zasajati mlada drevesa, ampak tudi še nadalje gojiti. Vsako drevesce je v začetku privezal h kolu, da bi se moglo mlado stebelce upirati viharjevi sili. Veliko travo je okoli populil in drevescu pognojil, da je lepše rastlo. S tako skrbno odgojo se je mlado drevje že v nekoliko letih lepo razrastlo in začelo v spomladi cvesti. Oh, kako veselje je imel Zahribški stric, ko je videl prvo cvetje na drevesih, katera je sam odgojil! Že naprej je videl sad svojega truda.

Še nekaj je pogrešal Zahribški stric poleg svoje kočice, namreč čebelnjak. Precej drugo pomlad je kupil dva panja čebel ter jim napravil majhno stanovanje tik svoje kočice. Pridne živalice so kaj veselo letale iz panjev po lepem mladem cvetju, da je njih gospodar kar od veselja poskakoval. Še tisto leto so se mu tako pomnožile, da jih je imel deset panjev, in vrhu tega še lepo posodo medu.

Vaški otroci, ki so nekoliko časa le od strani opazovali Zahribškega strica, so si polagoma upali bližje in se ga slednjič tako privadili, da so skakali vedno okoli njega, kakor piščeta okoli koklje. Odslej je živel Zahribški stric v vedni družbi mladih vaščanov, katerim se še celo na večer ni ljubilo iti domov. Če se je zvečer pogrešal kje kak otrok, so matere takoj uganile, kje je, in so ga šle iskat naravnost k Zahribškemu stricu.

Zahribški stric je zelo ljubil male otročiče in tudi vedel, kaj ugaja mladim glavicam. Pravil jim je večkrat o velikanskem morju in velikih morskih ribah; nadalje tudi o lepih mestih, katera je sam videl tam v daljni Italiji in Ameriki. Vse to so poslušali otroci kar z odprtimi ustmi. Kadar jim je pa pripovedoval o strupenih kačah, ki so debele kakor žrdi, tedaj so se je-

žili otrokom lasje na malih glavicah. Tako so izvedeli otroci pri Zahribškem stricu vedno kaj novega, vedno kaj lepega. Zato so prihajali k njemu s takim veseljem. Kadar so šli v šolo, so vso pot tje in nazaj ugibali, kaj jim bo v nedeljo zopet novega povedal Zahribški stric.

Kadar se je ob nedeljah popoldan zbralo pri Zahribškem stricu večje število otrok, so napravili večje ali manjše izprehode, ali kakor se še drugače imenujejo, izlete. Najraje so hodili v Pečice, to je mala dolinica kraj gozda, eno uro odaljena od domače vasi. Tu je rastle stara mogočna lipa, ki je razprostirala svojo hladno senco daleč na okoli. Tu so imeli otroci in Zahribški stric svoje igrišče in veselišče. Pri deblu je stal debel kamen, ki je bil tako ustvarjen, da je mogla ena oseba na njem sedeti. Na ta kamen je sedal Zahribški stric in nadzoroval otroke.

Dečki so si poiskali v bližnjem grmu poskrite meče in sulice, katere so vsakikrat popuščali v grmu, da jih ni bilo treba nositi domov. Vse orožje je bilo seveda leseno, in če bi bil kdo natanko pogledal njih bridke meče, bi bil lahko spoznal, da niso prišli iz Bog ve kako spretnih rok. Orožje so si napravili namreč vse sami brez dlet in brez drugega orodja, katero se potrebuje pri takem delu. Pri izdelovanju orožja so rabili skoro samo rdeče pipce, katere so jim kupili na semnju oče, ali jim jih je prinesel stari cunjar za nekoliko kosti ali starih cunj, katere so hranili celo leto zanj.

Gostilničarjev Francek je prinašal s sabo majhen boben, katerega mu je prinesel lansko leto Miklavž, ker se je posebno pridno učil in je očeta rad ubogal. Čake jih je bil naučil delati Zahribški stric. V ta namen je bil kupil veliko modrega papirja, da so si mogli izdelvoati bojne čake. Te so morali pa za vsako bitko napraviti nove, ker so jih navadno poškodovali v hudih praskah.

Ko so se vsi oborožili, se vstopi gostilničarjev Francek s svojim bobnom krdelu na čelo in začne najprvo bobnati, in ko so se med tem uredili, zavihti bridko sabljo, in vsi naenkrat, kakor iz enega grla, zagrmé:

„Mi smo vojaki korenjaki,
Kako nas gledajo ljudje
Pa pravijo, to so junaki,
Ki se nikogar ne boje!“

To pesem so znali tako lepo peti, da bi jih bil ves teden poslušal Zahribški stric, kakor jim je sam pravil. Tako so hodili po cele ure v velicih krogih, in kakor poje pesem, delali velike korake. Kadar so bili že trudni, tedaj jim je dovolil njih poveljnik Francek nekoliko odpočitka na pokošenem travniku. Če so bile pa še na travniku kopice, oh, takrat je bilo šele veselje! Zalezovali so se za okopi, kakor so sami imenovali kopice sena, in skušali ujeti drug drugega. To je bilo res rajsko veselje mladim vojakom!

Deklice, ki so bolj mirnega značaja, so pa rajše trgale cvetlice, dokler jih je bilo kaj, in pletle vence za domačo kapelico sredi vasi. Kadar se jim je zdelo tega dovolj, so se sprijele za roke in se vrtele v krogu ter pele lepe pesmice, da je odmevalo iz tihega dola po zelenih hribcih okoli.

Da so se izpraznili otrokom ob takih prilikah mali želodčki, tega mi ni treba še posebej omenjati. Pa tudi za to je skrbel Zahribški stric, da niso trpeli lakote. Vselej je velel prinesiti svoji postrežnici za njimi kruha in medu. Oh, kaka zadovoljnost se jim je brala na obrazih, ko so omakali bel kruh v sladki med!

Ko se je zlato solnce skrilо za gorami, in je padel na zemljo hladni mrak, so se napotili zopet vsi skupaj veseli domov.

Minulo je poletje in jesen, prišla je mrzla zima in ž njo tudi sv. Miklavž. Že mesec prej so popraševali otroci svoje mamice, kedaj pride zaželeni dan. Zahribški stric jim je bil namreč naročil, da naj prinesejo na predvečer sv. Miklavža nastaviti k njemu svoje posode oziroma klobuke, ker pri njem bo pustil sveti Miklavž gotovo veliko lepih reči. In mož se ni motil. Drugo jutro so našli otroci polne posode rudečih jabolk in orehov. Vrhu tega je bila priložena še vsakemu sladka medena pogačica, in še mnogo lepih igrač, oziroma tudi obleke. Oh, kako veselje so imeli vsako leto otroci o sv. Miklavžu pri Zahribškem stricu.

Pa tudi po zimi so prihajali otroci prav pridno k njemu v vas, saj so dobili vsakikrat okusnega sadja in, kar je še največje dobro, tudi sladkega medu, ki je vendar tako rad drsel po gladkih grlih, da je bilo kar veselje.

Tako so preživeli otroci pri Zahribškem stricu mnogo veselih dni. Kaj ne, ljubi bralec, da se sedaj ne boš čudil, zakaj so ono nedeljo pri pogrebu tako žalovali za njim. Ž njim so pokopali mnogo veselih ur, katerih jim ne more nadomestiti noben človek. Zahribški stric je bil mladinoljub, kakršnega si človek le misliti more. Iz srca je bil vesel vselej, kadar je napravil malim otročičem kako veselje. Zato se ga spominjaj tudi ti, dragi čitatelj, ki bereš, te kratke vrstice iz njegovega življenja, in reci: „Naj v miru počiva blagi mož!“

Z.

Pastirček.

III.

*Allegretto.**P. Angelik Hribar.*

1. Na tra-ti pa-stir-ček pre-pe
2. O-pol-dne pa v sen-co se vle-
3. In zbe-re krog nje-ga se če-
4. Po-tem pa pa-stir-ček za-sni-

1. va, Nad njim jih škr-ja-nec dro-bi. Po
2. že In pa-li-co v tla za-sa-di; Za
3. da: Vsi ja-gen-ci, ov-či-ce vse. Še
4. va Sred ja-gen-cev sa-nje le pé. Brez-